

Kapitola dvacátá čtvrtá

DESATERO NOVĚ NAVŠTÍVENÉ

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 566 – 594, 24. kapitola.

Dne 12. května 1988 v 4:45 hodin ráno bylo ke mně znova slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Přišel čas, abychom zvážili obsah a význam Desatera přikázání ve světle této porce Nového zjevení. Jak víte, mnoho bylo o něm řečeno přímo i nepřímo v předešlých knihách Nového zjevení a také v této knize. Velice obsáhlý a hluboký výklad desatera byl dán prostřednictvím Emanuela Swedenborga. Všechny výše uvedené výklady, týkající se obsahu a významu Desatera přikázání, jsou plně platné a použitelné - s některými modifikacemi - dokonce i v přítomné době. Nicméně v této kapitole se musí vzít v úvahu některá jiná pojmání desatera.

V původní verzi Desatera přikázání v podání Mojžíše a jak jej překládá Nová verze Svaté Bible krále Jakuba jsou zaznamenána takto (Exodus 20:2-10):

„Já jsem Pán, tvůj Bůh; kdo tě vyvedl z egyptské země, z domu zajetí.
Nebudeš mít jiné bohy mimo Mne.
Nezhlobíš si žádný obraz ani žádnou podobu čehokoliv, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí:
nebudeš se jim klanět ani jim sloužit. Neboť já jsem Pán, tvůj Bůh, jsem žárlivý. Stíhám nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří Mě nenávidí,
ale prokazují milosrdenství tisícům těch, kteří Mě milují a Má přikázání zachovávají.
Nevezmeš jméno Pána, svého Boha, nadarmo, neboť Pán nenechá bez trestu toho, kdo bere Jeho jméno nadarmo.
Pamatuj na den spočinutí, abys jej světil.
Šest dní budeš pracovat a dělat všechno své dílo,
ale sedmý den je den spočinutí Pána, tvého Boha. V něm nebudete dělat žádnou práci: ani ty ani tvůj syn ani tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvé dobytče ani tobě cizinec, který je v tvých branách. Neboť v šesti dnech učinil Pán nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne spočinul. Proto požehnal Pán den spočinutí a posvětil jej.
Cti svého otce i matku, aby tvé dny mohly být dlouho na zemi, kterou ti dává Pán, tvůj Bůh.
Nebudeš vraždit.
Nedopustíš se cizoložství.
Nebudeš krást.

Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví. Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

Prostudujete-li pečlivě tato přikázání ze stanoviska jejich doslovného významu, pak zpozorujete, jakého jazyka se užívá pro jejich formulaci. Jak bylo již dříve uvedeno v této knize, až na páté přikázání je dána tato formulace v záporech. Určuje to, co se nemá dělat, aniž by specifikovala proč to nedělat a aniž by poskytovala směrnice k tomu, co a jak dělat. Jen páté přikázání dává nějaké podřadné důvody, proč toto zvláštní přikázání se má dodržovat.

Existují důležité duchovní důvody, proč je Desatero přikázání podáváno a napsáno v takovém negativním jazyce. V době jeho přenosu byla duchovní situace na planetě Nula nanejvýš povážlivá. Většina lidských tvorů neměla žádné náležité ponětí, chápání a poznání pravých duchovních principů či pravé Přirozenosti Boha Nejvyššího. Tato situace byla určena tím faktem, že nikdo - až na mizivé malé výjimky - si nebyl vědom existence niterných duchovních stavů, skrytých v mysli každého. Veškerý důraz byl kladen na vnější, venkovní faktory: Vnímání jakékoliv skutečnosti bylo omezeno na základní a primitivní péči o vlastní fyzické potřeby a potřeby prostředí. Fyzické aspekty a aspekty prostředí dominovaly plně nad lidským životem. Byly považovány za nejdůležitější životní faktory, jimž byli jacíkoliv osobní, individuální, subjektivní a vnitřní činitelé plně podřízeni.

V této situaci bylo jakékoliv duchovní poznání jakýchkoliv záležitostí, zvláště pak otázky přirozenosti Boží, odvozeno z těchto činitelů prostředí a zevních faktorů. Z tohoto důvodu musí každý duchovní pojem, má-li vstoupit do oblasti lidského chápání a má-li poskytnout lidským tvorům hmatatelný význam, být externalizován a materiálně zpředměněn ve formě přírodních objektů. Tyto přírodní předměty tím, že jsou navenek od lidské mysli a vybudovány z přírodních elementů svého prostředí, byly považovány za bohy a uctívány jako takové.

Když se vezmou v úvahu hrubá omezení a různá nebezpečí ve fyzickém prostředí, kde tenkrát lidští tvorové žili, a uváží-li se to, že byli naprostými otroky svého prostředí, majíce velmi málo moci nad přírodními silami a nemajíce žádnou znalost o pravých zákonech, jimiž takové přírodní síly působí, měly všechny principy, formulované v těch dnech, zakazující konotaci.

Jsou-li prostředí i všechny přírodní síly a události mimo vaší moci a ovlivňují-li neustále váš život povětšinou způsobem negativním, pak jediná cesta, jak se od nich osvobodit a vyhýbat se jim, jak jen možno, bát se jich a snažit se je uchláchnit, aby vám neublížily a nezpůsobily škodu. Žádné jiné pojetí duchovní reality v té době neexistovalo. A protože pravá duchovní skutečnost je záležitostí niternosti, pak co tu máte je negativní spoluoznačení jakýchkoliv duchovních principů. Neexistuje žádný jiný jazyk, skrze který a jakým možno vyjádřit a vštípit lidským tvorům jakýkoliv vpravdě pozitivní význam duchovnosti.

Jak jste si plně vědomi, znamená externalizace, naturalizace a ritualizace duchovnosti negativní stav. V této situaci je negativní stav považován za pozitivní. Proto je pozitivní stav definován v negativních termínech odmítání, vyhýbání, strachu, úzkosti a přikázání, které vám říkají, co nedělat, má-li se přežít tato přírodní šlamastika, v níž žijete. Není-li tu žádné vnímání jiné reality než negativní, pak říkat něco lidským tvorům

za těchto okolností v pozitivních termínech, znamená docela se minout cílem. Prostě by to neslyšeli, neboť to není realitou, jakou znají a jaká je jim blízká.

Takže aby se mohlo dát lidským tvorům této povahy nějaké duchovní vodítko k tomu, jak minimalizovat nepříznivý dopad negativního stavu na jejich životy, a aby se zavedl nějaký stupeň příznivých okolností pro eventuální uvedení pozitivního stavu v pozitivním jazyce, musíte jim nejdříve definovat, co se dělat nemá. Konec konců, jak víte, žijí v negativním stavu a zbožňují negativní stav. Za těchto okolností by bylo zcela zbytečné a marné říkat jim, co činit, neboť by stejně vše dělali z pozice negativního stavu. Dělali by to tedy negativně. Činit něco z té pozice by jim nejen nepřineslo možnost dostat se ven z negativního stavu a být uveden do stavu pozitivního, ale zatlačilo by je to ještě hlouběji do negativního stavu. Činit něco z pozice negativního stavu - bez ohledu na to, co to je či jak pozitivním to je samo sebou a o sobě, znamená dělat to negativně. Jakékoliv pozitivní spoluoznačení takového aktu je negováno a integruje se do negativního stavu, stává se znesvěceným.

Z tohoto důvodu se má při vyvedení lidských tvorů z negativního stavu na prvním místě jim říci, co nedělat. Tím, že jim to řeknete, definujete přirozenost negativního stavu. V té době nikdo skutečně nevěděl, v čem přirozenost negativního stavu spočívá. Dělali vše předpokládajíc, že to, co činili, bylo zcela náležité a božské. Kvůli tomuto předpokladu musíte jim nejdříve říci, že se mají vyhýbat činům podobného druhu.

Jakmile se ustanoví vzor chování, při jakém se dodržují příkázání a vyhýbá se tomu, co příkázání nařizují nedělat, pak tehdy a jenom tehdy se může začít bezpečně velmi pomalé a postupné uvádění nějakých pozitivních konceptů, definovaných v pozitivním jazyce.

Jiná věc, kterou si je třeba zde uvědomit, je to, že v té době existovalo moc málo svobody volby. Jak si pamatujete z předešlých porcí Nového zjevení, přicházeli lidští tvorové na tento svět ne na základě svobodné volby, nýbrž z nutnosti. Nutnost té situace měla být negativního druhu. Nerozuměli náležitě pojmu svobody výběru. Vládlo se nad nimi podle řady principů, které je nutily dělat, co se na nich požadovalo, pod hrozbou trestu smrti v případě odmítnutí konat to tím kterým způsobem.

Pro tehdejší lidské tvory bylo toto přirozeným způsobem žití a života. Nic jiného se nepojímalo, nevnímalo či nechápalo. Z těch okolností mohl být chápán a přijat pouze jazyk příkazu. Jak víte, je jazyk nařizování, nátlaku a donucování vždy povahy negativní. Avšak nerozumíte-li jiné řeči, pak k čemu je, formulujete-li cokoli v jakémkoliv jiném jazyku ? K ničemu ! A nejen to, nýbrž tak činit může být dokonce i nebezpečné, protože co se nechápe, je považováno za něco původu neznámého či nezvyklého. Pro tehdejší lidské tvory vše, co bylo neznámého a nezvyklého původu, znamenalo, že to přichází od démonů. Takže by vás ukamenovali k smrti a znesvětili vše, co byste se snažili je naučit jakýmkoliv jiným způsobem a cestou (jak tomu vskutku bylo v mnoha případech podobné dotěrnosti).

Z tohoto důvodu rčení v záporech jim muselo být prezentováno nejen v negativních termínech, ale i jako rozkaz a hrozba: „Musíš to dělat takto, nebo !“

Jak můžete vidět z tohoto kratičkého expozé a z již dřív uvedeného, Desatero příkázání bylo napsáno v negativních termínech z pozice negativního stavu, jazykem negativního stavu. Žádné jiné prostředky sdělování v té době pro lidské tvory neexistovaly.

Tím, že Desatero přikázání bylo napsáno negativním jazykem, nemá ve svém doslovném smyslu žádnou konotaci lásky či čehokoliv pozitivního. Je přísné, posvátně vážné a výhrůžné. A Bůh, který nařizuje, je proto velmi přísný, vážný, krutý, trestající a žárlivý na Svou moc. Aby se zdůraznila Jeho krutost, je zobrazen jako mužský. Mužové v těch dnech sebou představovali koncentraci agrese, krutosti a násilí. Takový druh boha bude k vám milosrdný a milý jenom tehdy, budete-li doslovně poslouchat všechna jeho přikázání. V okamžiku, kdy odbočíte jakkoliv od toho, co je nařizováno a přikázáno podle doslovného písmene tohoto zákona, zabije vás nemilosrdně a bez žádného ohledu na dobré či pozitivní skutky, které jste mohli vykonat, než došlo k tomuto nepatrnému vybočení. Toť jak Bůh byl a je pojmán z pozice negativního stavu, což bylo životním stylem lidských tvorů té doby a ještě ve většině případů také v přítomné době. Neopovažujete se mluvit příliš hodně - vůbec-li - o lásce. Jak můžete pociťovat lásku vůči takovému bohu? Jediné, co můžete cítit, je strach a - hluboko ve svém nitru - nenávisť. Abyste se mohli vyhnout jeho kruté odvetě, snažíte se mu co možná nejvíc vyhýbat, nebo se poslušně stanete jeho otrokem v naději, že vás nezabije, ale na místo toho vám požehná hojností materiálního a hmotného dobra nebo dlouhým životem na vaší planetě, jak vysvítá z pátého přikázání.

Avšak jakmile se náležitý vztah mezi lidskými tvory a vůči Bohu definuje termíny Desatera přikázání a po té, co jsou pevně zakořeněna ve většině existujících lidských právních, etických a duchovních zákonů, pak se smí začít s modifikací jejich významu. Dříve, než se udál První příchod Ježíše Krista na vaši planetu, nemohlo dojít k této modifikaci. Duchovním principem je, že jakákoliv modifikace, změna či zrušení jakéhokoliv zákona může nastat jenom v důsledku jeho splnění. Problém však byl, že nikdo z lidských tvorů na planetě Nula nebyl schopen toto podniknout. Neschopnost tohoto výkonu do nekonečna by nakonec mohla zničit lidskou rasu. Neschopnost splnit či doslovně se řídit podle toho zákona přináší odplatu. Trest či odplata za nenáležité plnění je inherentní v jakémkoliv zákoně, definovaném v záporech, jak je tomu u Desatera přikázání. Pokud si pamatujete, existoval v té době jen jeden druh trestu - smrt. V tomto případě nejen fyzická, ale také duchovní smrt. Duchovní smrt je horší než fyzická, poněvadž znemožňuje hledání a chápání pravdy. Kombinace obou smrtí za okolností tehdy existujících nedávala než velmi malou šanci nebýt uzamčen v jednom stavu do nekonečna. Jelikož žádný lidský tvor nebyl schopen splnit tyto zákony či přikázání, bylo lidstvo odsouzeno k věčnému zatracení. Jeden z hlavních důvodů, proč se Nejvyšší vtělil na vaši planetě ve formě Ježíše Krista, byl, aby zabránil, aby se tak stalo.

Pro tento důvod přijal Nejvyšší lidské tělo, stal se lidským tvorem a z té pozice splnil tyto zákony. Jejich splněním jako Lidský tvor spasil lidstvo před záhubou. Zároveň Mu/Jí splnění těchto zákonů dovolilo, aby nejdříve modifikoval jejich význam, pak je redefinoval v pozitivních pojmech a potom je zcela nahradil novým přikázáním. V Evangelii Matoušově v kapitole 5 ve verši 17 Ježíš Kristus prohlásil:

„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit zákon nebo proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit.“

A ve verši 18:

„Neboť zajisté pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze zákona, dokud se všechno nestane!“

Ježíš Kristus se pak pouští do modifikování tohoto zákona (viz verše 21 až 48 v téže kapitole), dává najevo, že již samou Svou přítomností stal se naplněním toho zákona. Konec konců je to Jeho/Její zákon, a proto jenom On/Ona ví, jak jej naplnit.

Tím, že během pobytu na vaší planetě byla činem a životem Pána Ježíše Krista vypuzena veškerá záporná význačnost tohoto zákona, dovolilo Mu/Jí to, aby jej redefinoval v pozitivních termínech. Nová definice tohoto zákona - po vypuzení jeho záporné konotace - se provádí tentokrát z pozice pozitivního stavu a ne z pozice stavu negativního, jak to bylo s Desaterem přikázání. Takže když byl tázán zákoníky, které je největší přikázání v Zákoně, Ježíš Kristus odpověděl z pozice pozitivního stavu:

„Milovat budeš Pána Boha svého celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. A druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci ! (Matouš 22:37-40).“

Povšimněte si, prosím, že Ježíš Kristus nevzal ani jediné slovo z Desatera přikázání s tím, aby naznačil, které z jeho zákonů je největší. To nebylo náhodné.

Jakmile byla splněna negativní konotace toho zákona nebo jakýchkoliv existujících duchovních a mravních zákonů, neměl tento zákon po odstranění jeho záporné význačnosti již žádnou moc ani význam. Jakmile se ta význačnost odstraní, co pak zůstane ? Nic, protože jste odstranili to, co bylo jeho pravým životem. V tomto případě se stane prázdným pojmem. Takže ho musíte úplně změnit a dát mu novou konotaci. Tentokrát pozitivní. Potom se může mluvit o lásce.

Je zde zřejmá tato důležitá duchovní záležitost: Milujete-li Pána svého Boha z povšečnosti svého jsoucná a bytí a jestliže milujete jiné a sama sebe, pak ani nemůže vstoupit na mysl, aby se konalo něco negativního, ubližujícího a škodícího Bohu, jiným i sobě. V tomto případě není nutno, aby se říkalo, co nemáte dělat, protože obsah - toho „nedělat“ je naprosto nemyslitelný ve vaší mysli a ve vašem jednání. Důsledkem té lásky je, že konáte jen a jen to, co pochází z čisté lásky. Nic jiného nevstoupí do vaší mysli a jednání. Proč si znečišťovat mysl zmíenkou o tom, co v ní není a co je vám docela cizí ? Avšak dokonce, i tento pozměněný zákon je poněkud externalizován. Stále ještě je zde konotace milování někoho někde tam, navenek od vás.

Nicméně dostane-li se do vědomí lidským tvorům, že Království Boží je stavem niterností („Království Boží je ve vás !“ Lukáš 17:21), pak jen tehdy se může pokročit o krok dále. Nyní lze zrušit starý zákon a nahradit jej novým, který bude odrážet pravou duchovní skutečnost niternosti.

V Evangeliu Jana v kapitole 13 ve verši 34 Ježíš Kristus sdělil:

„Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.“

A v kapitole 15 ve verši 4:

„Zůstaňte ve mně, a já ve vás.“

Závěr je zde jasný: Zůstává-li Pán Ježíš Kristus ve vás a jestliže milujete jeden druhého, pak milujete přítomnost Pána Ježíše Krista jeden v druhém. Toto je stavem

niterností, nikoliv zevněžností. Pravá povaha pozitivního stavu se může odhalit jenom v niternostech a z té pozice se může promítnout do zevněžností; nikoliv v opačném směru, jak tomu bylo v předešlé situaci. Milovat jeden druhého je velice osobním, soukromým a intimním stavem. Je to souvztažnost niterností čili stavu nejvnitřnějšího. Podle definice nemůže láska být v žádném jiném stavu než v tom nejniternějším, protože se v něm vytváří a pociťuje. Je proto láska základnou všech pozitivních stavů a pozitivní stav je stavem jedincovy niternosti, která řídí všechno ostatní včetně procesu zevněžnosti.

Jak již v jedné z předešlých kapitol této knihy, tak i nyní vyvstává tato otázka: Co doopravdy znamená milovat Boha; jiné, sama sebe a jeden druhého? (Zdá-li se, že se tato otázka jako mnoho jiných věcí a pojmů v této knize, opakuje a je přebytečnou, pak to není proto, že Pán Ježíš Kristus vás má za hlupáky, jak si někteří z vás bláhově stěžují po přečtení některých pasáží této porce Nového zjevení, ale je to proto, že tato otázka se klade z docela jiného pohledu a vyžaduje docela odlišnou odpověď).

Máte zde čtyři zřetelně rozličné kategorie: Milovat Boha, milovat bližního, milovat sebe a milovat jeden druhého. Ptejme se znovu: Jak se definují tyto lásky?

V kontextu shora citovaných veršů z evangelia není jasno, jak se tyto lásky mají projevat. Učedníci Pána Ježíše Krista mohli definovat tyto lásky Jeho/Jejím chováním vůči nim. V tomto ohledu to Pán Ježíš Kristus přesně specifikuje: Tak jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Učedníci měli příklad z první ruky, jak byli milováni svým nebeským Mistrem, a z té zkušenosti mohli vyvinout ponoukanou lásku jednoho k druhému.

Jak víte, základním přístupem k definování jakékoliv z těchto lásek shora uvedených je ohodnocení způsobu, jakým cítíte, máte přání, myslíte, uvažujete, něco zamýšlíte, máte vztah a chováte se vzhledem k objektu své lásky. Nuže toto je čistý stav niternosti. Nejdříve cítíte, myslíte, zamýšlíte a chcete tu lásku mít hluboko v sobě. Z toho postavení, z pozice vašeho pravého jsoucná a bytí, což jsou nejvnitřněji niternou kondicí, ustanovíte modus poměru a jednání vůči objektu své lásky. Vaše vztahovost a jednání vůči tomu objektu se stane zevním vyjádřením vašeho niterného stavu. Tímto vnějším vyjádřením je váš vnitřní stav či láska potvrzována co do platnosti.

Milujete-li někoho doopravdy a jestliže vpravdě milujete sama sebe, pak nemůžete vůči té osobě ani vůči sobě mít negativní city. Nemáte-li negativní city, pak nemůžete smýšlet o té osobě či o sobě v nějakých negativních termínech. Necítíte-li a nemyslíte-li nic negativního, pak si nemůžete přát nic negativního vůči té osobě ani vůči sobě. Nemáte-li žádné negativní city, žádné negativní myšlenky a žádnou negativní vůli vůči té osobě a sobě, pak váš vztah a jednání vůči té osobě i vůči vám samým bude postrádat jakoukoliv negativní komponentu. Namísto toho bude jenom vše pozitivní součástí vašich citů, myšlení, chtění, postojů, jednání a vztahovosti. Pravá láska se může definovat jako sjednocený stav toho, čím jste niterně, s tím, co jste navenek v pozitivního smyslu. Jakákoliv diskrepance mezi jedním a druhým popírá pravou lásku a ta láska se stává něčím jiným. Není-li to láskou, pak je to negativním stavem.

Avšak láska je definována a určována primárně procesem své moudrosti. Na příklad, cítit pozitivně a jednat láskyplně vůči negativnímu stavu je nemoudré. To by podporovalo smrtácký život negativního stavu do nekonečna. Skutečná láska chce vše dobré a pozitivní pro každého, kdežto negativní stav nemá nic z té dobroty a pozitivnosti ve svém životě, snaží se pravá láska ve své moudrosti odstranit tuto okolnost negativního stavu a změnit ho na stav pozitivní, aby jej mohla milovat. Jak

vidíte, nemůže pravá láska milovat negativní stav, protože negativní stav je v rozporu s její přirozeností. Milováním negativního stavu v jeho bídě a nešťastnosti by se pravá láska zničila. Proto pravá láska, již díky samé své podstatě, proniká negativní stav za účelem odstranění té bídy a neštěstí. Odstranit bídu a neštěstí, znamená odstranit negativní stav. Takto konat je moudré a důkazem velké lásky.

Usilováním o takovou lásku se miluje Pán Bůh, neboť milovat Boha, znamená odvrhnout vše negativní a přijmout všechno pozitivní a dobré. To také značí milovat svého bližního, jelikož si nepřejete kvůli němu, aby byl otrokem negativního stavu. To také znamená milovat sama sebe, neboť nechcete svou negativitou způsobit škodu sobě, jiným a Pánu Bohu ve vás a v nich. A konečně to znamená milovat se navzájem, jelikož to činíte v zájmu principů, neboť tak se to vpravdě má dělat. A toto je pozitivní cesta.

V této konotaci milovat se navzájem značí milování kvůli PRINCIPŮM, neboť taková láska potvrzuje, že PRINCIP ŽIVOTA je v lásce a její moudrosti. Žádný jiný pravý život neexistoval, neexistuje ani nebude existovat. Milovat tedy pro princip, znamená milovat pro samotný pravý život. Jelikož toto je jedinou pravou skutečností jsoucna a bytí, pak milovat ten pravý život je to pravé, co se má činit. Zdrojem toho života je Pán Ježíš Kristus. Ten pravý život je přítomen v jiných. Je přítomen ve vás a je odrážen ve vás navzájem. Milováním toho života pro sám ten pravý život milujete jeho Absolutní zdroj; milujete všechny nositele toho života a milujete sama sebe jako někoho, kdo je schopen takové lásky vůči životu, Bohu, jiným i sobě. V takové lásce je založena její pravá moudrost. Takto milovat je moudré. Toť princip lásky.

Tady vidíte, že bylo nutno podniknout několik kroků v procesu dosažení tohoto bodu. Tyto kroky jsou kroky procesu spasení lidských tvorů z negativního stavu Pánem Ježíšem Kristem: Prvním krokem bylo definování principů z pozice negativního stavu v termínech záporností. Tento krok se odráží v původní verzi Desatera přikázání. Druhým krokem bylo naplnění těchto přikázání. Tento krok byl vykonán pouhou přítomností Ježíše Krista, kdož je Sám/Sama Zákonem a Principem; tím že je tím pravým naplněním těch zákonů. Třetí krok byl v modifikaci těch zákonů, aby mohly odrážet realističtěji život v souladu s duchovními principy. Avšak ještě i v této modifikované formě mají v sobě negativní konotaci. Tento krok může být považován jako přechodný - od zcela negativní konotace k úplně pozitivní. Pokud si pamatujete, podstatou jakéhokoliv přechodného údobí je podržení v sobě některých starých konceptů, získávání nějakých nových a mezitím je nějaké zkreslení. Čtvrtý krok byl redefinováním a znovuformulováním těch zákonů z pozice pozitivního stavu a jazykem kladnosti. A pátým krokem bylo nahrazení těch zákonů jedním všeobsáhlým zákonem, jaký plně odráží duchovní skutečnost pozitivního stavu.

V těchto pěti krocích se také odráží proces duchovní transformace. Jedinec začíná tím, že si uvědomí, jaké má problémy a že jeho kondice je negativního rázu. Tyto problémy, které jsou vždy negativní povahy - jinak by přece nebyly problémy - musí být definovány v negativních termínech. Když došlo k plnému uvědomění si této situace a když se uzná vlastní úplná negativita a vlastní problémy, pak může začít jejich naplňování. V tomto kroku si jedinec uvědomuje, že problémy jsou negativností vlastního života, že sloužily svému účelu, že vyčerpaly svou užitečnost, a proto jejich význam byl naplněn. Jakmile se toto vykoná, pak se může začít s modifikováním vlastního života více pozitivním směrem. Tento krok je přechodným procesem, ve kterém jsou možné recidivy, ježto jedinec ještě působí ze zvyku na problémy a negativitu svého rozpoložení. Zatímco se tyto zvyky postupně překonávají a odstraňují, jedinec je připraven k redefinování vlastního života z pozice pozitivního

stavu. Jakmile dojde k překonání všech návyků a odstranění všech problémů, jedinec je hotov přijmout novou definici sama sebe a vlastního života v pozitivních termínech. V tomto bodě je naplněn pozitivními city lásky a procesem moudrosti. Nicméně jsou tyto city ještě poněkud zevnější povahy. Jedinec nepřijal ještě úplně fakt, že veškerý pravý život je záležitostí jeho niternosti čili toho nejnvnitřnějšího v něm, odkud se vše v jeho životě řídí.

Jakmile dojde k tomuto uvědomění, pak tehdy a jenom tehdy jedinec je hotov se povznést nad tento krok a konat vše z pozice niternosti ve směru zevniternosti pouze v zájmu samotných principů, neboť to je to pravé a jediné, jak se co má dělat, bez jiných možných podřadných úmyslů. V okamžiku, kdy se toho kroku dosáhne, jedinec je duchovně transformován a začíná cestu nepřetržitě duchovní progrese v rámci života pozitivního stavu.

Nyní, když máme tyto kroky objasněny, můžeme pokročit k novému ohodnocení Desatera přikázání z pozice principů Nového zjevení, zvláště z jeho současného postavení, jak se odráží v této knize. Ubírejme se postupně od prvního přikázání až k poslednímu:

1. „Nebudeš mít jiné bohy mimo Mne!“ Zde jde o rozlišování mezi pravým Bohem - Stvořitelem a falešnými bohy, kteří vládou nad zónou vymístění. Bohové v spoluoznačení těchto slov znamenají jak pseudotvůrce, tak jakékoliv jiné entity, jež se prohlašují za bohy. Ježto pouze příslušníci negativního stavu mají takové ambice, ambice být bohy, pak co toto sdělení znamená, je to, že se každému radí, aby ponechal stranou negativní stav a obrátil se k pozitivnímu. Nejvyšší nemůže mít žádný negativní stav vedle Sebe, protože kvůli pozici absolutnosti Jeho/Její pozitivní Přirozenosti nemá cokoli negativního šanci přežít. Není to tím, že by to Bůh chtěl zabít, nýbrž proto, že přirozenost negativního stavu nemůže čelit žádnému aspektu Absolutní dobroty Boha Nejvyššího.

Takže v určitém smyslu plyne z tohoto přikázání, že nelze zcela dobře mít vztah k čemukoli z pozice negativního stavu. Vyvede-li se kdo z negativního stavu, pak musí zanechat také zvyky, povahové rysy, postoje a vše ostatní, co se sebou přinesl v době, kdy opouštěl negativní stav. Toto je naznačeno předcházejícím veršem (veršem jedna), v němž se uvádí: „Já jsem Pán, tvůj Bůh; kdo tě vyvedl z egyptské země, z domu zajetí.“

Význam tohoto výroku je ve faktu, že pouze Pán Bůh, kdo je podle definice Absolutní pozitivností, je schopen vyvést někoho z negativního stavu („země egyptská“ souvztaží s negativním stavem pekel). Být v negativním stavu, znamená být v otroctví. Být v pozitivním stavu, je být ve stavu úplné svobody a nezávislosti. Jen někdo, kdo je absolutně svobodný, jak je Pán Bůh, může vysvobodit ty, co jsou v porobě negativního stavu. Je nemožné pro kohokoliv vysvobodit se z pazourů negativního stavu, pokud se nachází v negativním stavu, protože nemá jiné prostředky, než být negativní. Nikdo není schopen se osvobodit negativními prostředky. Může se toho docílit jen prostředky pozitivními. Ale než se mohou ty pozitivní prostředky získat, musí dojít nejdříve k vysvobození z negativního stavu. Negativní stav nemá žádné pozitivní prostředky. Díky tomuto uspořádání může to učinit jen Ten, kdo je absolutně pozitivní.

Avšak jakmile je někdo ven z negativního stavu, pak aby se to přijalo za trvalou kondici, musí se uznat a přijmout Ten, kdo je jediným Absolutním Bohem. Jinak se

skončí zase v negativním stavu. Tot' důvod, proč toto přikázání uvádí, že, nebudeš mít jiné Bohy mimo Mne. Jacíkoliv jiní takzvaní bohové by vás odtáhli zpět do negativního stavu bídy a utrpení.

Ze stanoviska principů Nového zjevení se stal Pán - tvůj Bůh povšechností Pána Ježíše Krista. Jiné Bytosti či Boha není nikde a nikdy. Z tohoto důvodu byla tato přikázání z moci Pána Ježíše Krista nahrazena dvojím způsobem: Žádné z přikázání se nemá déle nazývat přikázáním. Slovo přikázání má negativní spouzoznačení. Naznačuje, že v dané záležitosti není jiného výběru. Musí se poslouchat, nebo ! Místo slova přikázání se od nynějška bude užívat slovo duchovní principy. Druhým způsobem náhrady je nová formulace samotných duchovních principů.

Přítomná formulace Prvního duchovního principu je podávána z pozice pozitivního stavu:

„PRVNÍ DUCHOVNÍ PRINCIP“

„Já jsem Pán Ježíš Kristus, tvůj Bůh v povšechnosti Lidského Božství i Božského lidství, kdo je tvůj Spasitel z negativního stavu a ze všech jeho zel a nepravd, a kdo je jedině Tím, majícím absolutní moc a absolutní schopnost tě vyvést ze zóny vymístění, z planety Nula a ze stavu otroctví do podmínek pozitivního stavu svobody, nezávislosti, lásky a moudrosti. Budeš mít osobní, soukromý a intimní vztah jenom se Mnou, kdy Mne upozorníš na všechny své životní záležitosti, a nebudeš vzývat žádné jiné prostředníky či bohy pod žádnými jinými jmény.“

Počínaje tímto okamžikem nahrazuje První duchovní princip První přikázání. Přítomná formulace Prvního duchovního principu bude co do svého obsahu, významu a použití platná tak dlouho, pokud existuje zóna vymístění a všechna její pekla, pokud planeta Nula a lidský život jsou v postavení, v jakém jsou nyní. Jakmile budou zrušeny a negativního stavu již více nebude, pak se tento princip bude modifikovat nebo se nahradí.

2.„Nezhlobíš si žádný obraz.“ Tato slova obsahují v sobě význam nebezpečí separace zevních faktorů života od jejich vnitřního, duchovního zdroje. Navíc v sobě zahrnují ohavnost odvozování jakéhokoli významu života z přírodního či zevního stupně Stvoření, jaký je výsledkem, nikoliv příčinou, duchovních tvůrčích snah Stvořitele. Zhlobit sobě obraz znamená externalizovat, zpřirodit a odbožštit něco, co má čistě duchovní, vnitřní a niternou význačnost. Zároveň to znamená zduchovňovat, zbožšťovat a zpředmětnit něco, co samo sebou a v sobě takový význam nemá v žádném aspektu svého jsoucná a bytí. To také znamená separaci jednoho aspektu Božství Stvořitele, jak se odráží v přírodním stupni, a prohlášení ho za skutečného Boha, jediného Boha při přehlédnutí faktu, že odraz toho aspektu je pouze zevní formou projevení, jaké není samo o sobě ani aspektem Boha a ani ne jediným ve jsoucnu a bytí. Taková separace a takové vymístění znamená dominanci negativního stavu a ustanovení jeho smrt'áckého života. V tomto případě „zhlobený obraz“ také znamená připisování lásky a dobra - těchto esenciálních hodnot pravého života -

něčemu, co v sobě či samo sebou nemá ani jediné zrnko lásky a dobra, a tedy žádný opravdový život.

„Ani žádnou podobu čehokoliv, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí.“ Zhotovit podobu čehokoliv znamená duplikování a náhradu pravého života mrtvým životem a skutečnou pravdu nepravdami a moudrost bláznovstvím.

„Udělat jakékoliv zpodobení čehokoliv nahoře na nebi“ znamená odmítnutí pravého zdroje života, pozitivního stavu a Stvořitele a jejich nahrazování padělky ve formě zkreslenin, falešností a zprzněností, které navenek vypadají jako originál, ale nemají v sobě ničeho z originálu.

„Co je dole na zemi“ označuje substituci pravé duchovní mentality a percepce reality falešnými, tak že vypadají jako skutečnost a skutečná mentalita, ale neobsahují nic z pravého života takové skutečnosti ani takové duchovní mentality. Jinými slovy, označují tato slova odstranění pravých substancí života a jejich náhradu zdánlivými, které mohou vzbuzovat zdání pravosti, ale ve skutečnosti jsou prázdnými a postrádají jakýkoliv podstatný význam a význačnost.

„Nebo ve vodách pod zemí“ znamená záměnu či substituci přírodních dober a přírodních pravd (množné číslo !) skutečnosti Stvoření něčím, co nemá takové kvality a atributy, ale je jejich nejzevnější a venkovní manifestací a důsledkem. Nahradit původ či zdroj života jeho nejkrajnějšími deriváty a považovat tyto odvozeniny za pramen a původ života znamená postavit vše vzhůru nohama.

Takže nahradí-li se konglomerace těchto tří činitelů (nebe, země a vody a toho, s čím souvztaží) něčím, co je jejich odrazem, pak dochází k aktivaci a k mrtvému životu negativního stavu. Tím se ustanoví falešné nebe - čili všechna zla, která nahradí všechna dobra; falešná země - čili všechny nepravdy, které nahradí všechny pravdy; a nepravá voda - čili spojení a pseudomanželství všech zel a nepravd, to jest negativní stav, který nahradí pravé duchovní manželství dobra a pravdy, to jest, pozitivní stav. Jak je život pozitivního stavu věčným spojením či duchovním manželstvím lásky a moudrosti, dobra a pravdy a všech jiných duchovních principů, tak je i život negativního stavu svazkem či pseudomanželstvím zel a nepravd a všech jiných pseudoduchovních principů, vlastních přirozenosti negativního stavu.

Nicméně „nebe“, „země“ a „voda“ také souvztaží s nejniternější duchovní myslí (nebe), s vnitřní myslí čili duševností (země) a s vnější myslí (voda či moře). Odvozovat z nich jakékoliv božství je odvozováním odvozeniny z odvozeniny. Žádná z těchto myslí sebou a o sobě není bohem. Proto se z nich nemůže odvozovat nic, co by bylo hodno uctívání. Odrážení odrazu odrazu originálu a umístění zdroje života a božskosti do tohoto terciálního odrazu je v podstatě popřením pravého Stvořitele. Ale to také znamená v tomto spoluvýznamu záměnu pravé mysli a jejích tří aspektů falešnou myslí a jejími třemi falešnými aspekty, jaké se stávají náhražkami čivosti té mysli. Falešná mysl je obrazem a podobou pravé mysli, ale přece jen není originálem. Jak by se vám například líbilo mít originální malbu nahrazenou nějakou podprůměrnou bezcennou kopií a pak uctívat tuto kopii, jako by byla originálem ? Má to nějaký smysl ? Ale toto je přesně to, co aktivátoři negativního stavu udělali. Toto přikázání je varováním před tím, aby se tak nečinilo v přítomné ani v budoucí době.

„Nebudeš se jim klanět ani jim sloužit“ znamená, že jejich přijetí do vlastního života vytváří nutnost nést důsledky, následky a výsledky aktivace negativního stavu. Vytvářet takové obrazy a podoby je procesem aktivace negativního stavu. „Klanět se

jim“ znamená nésti všechny důsledky, následky a výsledky negativního stavu. Toto přikázání varuje před takovými činy, protože přirozeností negativního stavu je vlastní odplata za jeho přijetí, tak jako je tu odměna za přijetí pozitivního stavu. Toto je zřejmé z následujících slov:

„Neboť já jsem Pán, tvůj Bůh, jsem žárlivý. Stíhám nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří Mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům těch, kteří Mě milují a Má přikázání zachovávají.“

„Neboť já jsem Pán, tvůj Bůh, jsem žárlivý“ znamená existenci pouze jedné skutečnosti: Duchovní skutečnosti a reality pozitivního stavu. Životem této skutečnosti je Stvořitel, jenž se zde nazývá „Pán, tvůj Bůh“. Slovo „žárlivý“ značí, že vše ostatní, co není odvozením či integrální částí této reality, nemá žádný smysl ani význam. Přijmout něco takové povahy, je podstatou aktivace negativního stavu, což je bolestné a škodlivé nejen pro jeho aktivátory a účastníky, ale pro veškeré Stvoření, to jest, pro pravou realitu pozitivního stavu. Současně to znamená, že každá alternativa - přijetí nebo odmítnutí pozitivního stavu - již samou povahou svého obsahu - produkuje všechny následky takových činů. Aktivátoři negativního stavu se zde nazývají „otcové“ a všichni, co se identifikují s životem negativního stavu, se nazývají „děti“.

„Stíhat jejich nepravost“ značí uvést v činnost následky falešné a zlé reality negativního stavu. „Do třetího a čtvrtého pokolení těch, kteří Mě nenávidí“ znamená tak dlouho, pokud negativní stav existuje a staví se proti pravé skutečnosti pozitivního stavu, jejímž životem je Stvořitel. Avšak toto slovo značí také proroctví, že negativní stav nebude mít dovoleno trvat do nekonečna, nýbrž jen „do třetího pokolení“ - všechny aspekty negativního stavu, a „do čtvrtého pokolení“ - jejich plné využití. „Třetí pokolení“ v této souvislosti značí úplné odhalení přirozenosti negativního stavu. „Čtvrté pokolení“ v této konotaci znamená v rámci jednoho časového cyklu. „Čtyři“ značí ukončení jednoho časového cyklu. Zde se neříká nic o pátém či šestém či nekonečném, jak je tomu v případě následků přijetí a identifikování se s pozitivním stavem, což je vylíčeno v následujících slovech.

„Ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří Mě milují a Má přikázání zachovávají.“ Zde jsou popsány následky a výsledky přijetí pozitivního stavu („kteří Mě milují“). „Prokazovat milosrdenství“ značí sdílet všechny atributy, charakteristiky a podmínky pozitivního stavu, jenž je ryzí láskou a moudrostí, jakožto i slastí a velkým potěšením. Jak vidíte, žádné ohraničení se zde neuvádí, jak dlouho toto sdílení a ta vzájemnost (prokazují milosrdenství těm, kteří Mě milují) bude pokračovat. Je řečeno „tisícům“. To značí provždy, na věčnost. Je-li pozitivní stav, který je Přirozeností Pána, vašeho Boha, jedinou skutečností, pak musí ve svém trvání pokračovat navěky. Vše, co je Přirozeností Absolutního Boha, trvá navěky, neboť Bůh vždycky JEST. Proto nemůžete omezit jeho pokračování. Důsledky plného přijetí a identifikování se s pozitivním stavem zajišťují toto milosrdenství či sdílení a vzájemnost bez jakéhokoliv časového omezení. Toto není omezeno pouze jedním časovým cyklem, jak je tomu v případě negativního stavu, nýbrž to platí pro všechny cykly času od věčnosti do věčnosti. „Prokazovat milosrdenství“, také značí vzít v úvahu relativnost těch, co jsou členy pozitivního stavu, a udělovat jim z Absolutní Přirozenosti Pána, jejich Boha jen tolik, kolik každý člen pozitivního stavu může v každém daném okamžiku pojmout do svého jsoucná a bytí a ve shodě se zákonem duchovní progrese.

„Zachovávat Má přikázání“ znamená ztotožnit se se všemi duchovními principy pozitivního stavu. „Milovat Mě“ značí přijmout svého Stvořitele jako jediný zdroj života a opětovat Jeho/Její Lásku.

Nyní se v souvislosti se současnou pozicí Nového zjevení nahrazuje toto přikázání následujícím:

„DRUHÝ DUCHOVNÍ PRINCIP“

Je pouze jedna skutečnost v jsoucnu a bytí – skutečnost pozitivního stavu. Pozitivní stav je Absolutní přirozeností Pána Ježíše Krista - tvého Boha, kdož neustále vyzařuje tento stav do Svého stvoření. Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh, jsa absolutní, ačkoliv je vždy přítomen ve Svém stvoření, přesahuje však Své stvoření ve všech ohledech a je víc než samotný pozitivní stav. Proto nic povahy pozitivní nemůže být odvozeno ze žádné části stvoření, v žádné jeho formě, v žádném aspektu, ze žádné úrovně, žádného stupně. nýbrž pouze z Pána Ježíše Krista, který je víc než všechny ty části dohromady. Dopouštět se takového odvozování z jakékoliv části samého stvoření je škodlivé a zraňující pro každého, kdo přijme tuto derivaci a ztotožní se s ní. Neseš následky takové separace a substituce, jakožto neseš i pozitivní následky jako výsledek tvého poznání, přijetí a tvé identifikace skutečnosti, že jediným zdrojem pozitivního stavu a veškerého života je Pán Ježíš Kristus, který převyšuje všechny a všechno včetně Svého stvoření.

Máš uctívat přímo pouze Pána Ježíše Krista a vyhýbat se ohavnosti uctívání produktů Jeho/Jejích tvůrčích snah. Výtvořiny takových snah se nikdy nemohou zaměnit za jejich Výrobce. Neboť já, Pán Ježíš Kristus, JSEM absolutně spravedlivý a milující Bůh, který ohraničuje existenci negativního stavu těch, kdo si učinili takové výtvořiny zdrojem svých životů, jenom na jeden časový cyklus, ale který poskytuje a dává všemožnou slast a radost Své Přirozenosti a pozitivního stavu navěky těm, kdo opětují Moji lásku a žijí v souladu s Mými duchovními principy.

Druhý duchovní princip bude platit pro všechny časové cykly. Počínaje tímto momentem nahrazuje se jím Druhé přikázání.

3. „Nevezmeš jméno Pána, svého Boha, nadarmo“, znamená užívat všechny duchovní principy, vlastní Jeho/Její Přirozenosti (Jméno) pro jiné než duchovní důvody. Činit něco nadarmo, značí dělat to se špatnými úmysly, pro nepravé důvody a s nevhodnou motivací. To také znamená konat něco ne v zájmu samotného principu, ne kvůli Pánu Bohu tvému, nýbrž pro nějaké jiné, nízké a sobecké důvody. Činit tohle pro tyto protivné důvody, užívat duchovních principů za účelem manipulování, užití, zneužití a využití jiných, užívat jména Božího pro ubližování a poškozování kohokoliv i čehokoliv - značí brát jméno Pána Boha svého nadarmo. Takový čin má za následek odplatu, jaká je vlastní povaze každého typu využívání a zneužívání. Toto je zřejmé z druhé

části Třetího přikázání, jež uvádí: „Neboť Pán nenechá bez pomsty toho, kdož by bral Jeho jméno nadarmo. Musí se nést následky za takové využití a zneužití.“

Všechny duchovní principy byly formulovány a darovány každému za určitým účelem - aby se použily produktivně, konstruktivně, tvořivě a ku prospěchu všech, kvůli Pánu Ježíši Kristu a v zájmu samotných principů - neboť je to správná věc a činit tak je správné. Užívat je za jakýmkoliv jinými účely značí brát jméno Pána Boha svého nadarmo a přivolávat na sebe nutnou odplatu. V takovém případě jeden se stává vinným z podvodu a zpronevěry bohatství, jímž byl nadělen svým Pánem Bohem: Pokud jedinec nepřestane takto konat a neprojeví lítost tím, že požádá Mistra toho bohatství o milost a za odpuštění, pak si sám způsobí všemožnou škodu a svízel, stává se otrokem negativního stavu, což jej vyloučí ze členství pozitivního stavu.

V souvislosti se současnou pozicí Nového zjevení toto přikázání znamená využívání a zneužívání duchovních principů Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista pro ospravedlnování a odůvodňování vlastních tužeb, přání, chtění, postojů a chování, které neodpovídají obsahu a významu samotných principů. To také značí užívat jména Pána Ježíše Krista v souvislosti jiné než ve významu Jeho/Její Nové přirozenosti jako jediného Jednoho Boha Nerozdílného. Užívat tohoto Jména v souvislosti jiné než s touto Novou přirozeností, značí od této chvíle brát Jeho Jméno nadarmo. Ten, kdo to činí, vylučuje se ze členství pozitivního stavu. Jednou vyloučen, pak musí nést následky toho vyloučení. V tomto ohledu nahradil Třetí přikázání následující Třetí duchovní princip:

„TŘETÍ DUCHOVNÍ PRINCIP“

Jméno Boha je Pán Ježíš Kristus. Užívat tohoto Jména Božího v jakémkoliv jiném významu či užívat je jako prostředku pro manipulaci, užití, využití či zneužití jiných nebo užívat je s nízkou, neduchovní motivací a úmysly znamená vyloučit se ze členství v pozitivním stavu. Následkem takového vyloučení je ochuzení o vše, co je vlastní povaze pozitivního stavu.

Třetí duchovní princip bude platný do konce tohoto časového cyklu. Až se tento časový cyklus skončí, bude tento princip modifikován, přeformuluje se nebo nahradí. Počínaje tímto momentem zaměňuje se jím Třetí přikázání.

4. „Pamatuj na den spočinutí, abys ho světil.“ Pamatovat na den spočinutí, znamená v této souvislosti být si vždy vědom svého opravdového a ryziho původu. Je třeba mít neustále na mysli, že původ pravého života je v Absolutním prameni života – Pánu Ježíši Kristu, který se v době, kdy toto přikázání bylo dáno, nazýval Pánem, vaším Bohem. Mít toto na mysli, uznat to a přijmout jako nediskutabilní fakt, jako axiom, značí, světit jej.

Jinou konotací slova „den spočinutí“ je stav nejzazšího dostižení, stav dokonalosti a stav nejhlubší niternosti. V tomto stavu se koná vše z nejhlubší niternosti a vše se podřizuje Nejniternější duchovní mysli, kde je přítomnost Pána - vašeho Boha. Být v přítomnosti Pána - vašeho Boha znamená být v naprostém míru, utišení, jasu a klidu. Ze žádných jiných ohledů není dovoleno toto rozpoložení rušit.

Vždy, když se nacházíte ve stavu niternosti, to jest, v přítomnosti Pána, vašeho Boha, jste ve spojení se zdrojem svého života - se Stvořitelem. To spojení je základem, na němž se vše ostatní buduje a z něhož se vše ostatní odvozuje. Proto je to stav co nejvíce svatý a nejžádoucnější.

Třetí konotace slova „den spočinutí“ je praktického rázu. Radí se, aby se věnovala nějaká část denní doby pravidelnému procesu putování do nitra za účelem tak životně a osudově závažné věci, jako je komunikování s vlastním Stvořitelem a Tvůrcem.

„Šest dní budeš pracovat a dělat všechno své dílo“ znamená že jsi zodpovědný a složíš účty za svůj život, který ti byl svěřen Pánem, tvým Bohem, a že si máš opatřit všechny nutné prostředky k tomu, aby ten život dobře fungoval, byl užitečný, vyhovující a uspokojivý. „Šest dní“ značí zde většinu času ale ne vždycky. Číslo „šest“ v této souvislosti značí ne veškerý čas a „dny“ značí téměř pořad. Pečování o vlastní denní život vyžaduje vaši pozornost většinu času.

V jiné konotaci značí „šest dní“ šest kroků duchovní transformace z negativního stavu do stavu pozitivního, vrcholících sedmým dnem, který je stavem završení a inkorporování do pozitivního stavu a odpočinutí od negativního stavu. Jakmile jste ve stavu pozitivním, to jest v sedmém dnu, nebude se déle podléhat bidě, utrpení, zmatenosti, roztržitosti, nepokoji, násilí a nejistotě negativního stavu. Když se jednou přijde do pozitivního stavu, to jest do sedmého dne - sabatu, žádný aspekt mysli a individuality nebude podléhat nepříznivým vlivům přirozenosti negativního stavu. To je to, co se míní v následujících slovech Čtvrtého přikázání: „Šest dní budeš pracovat a dělat všechno své dílo. Ale sedmý den je den spočinutí Pána, tvého Boha. V něm nebudete dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn ani tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvé dobytče ani tobě cizinec, který je v tvých branách.“

Těmito slovy (syn, dcera atd.) jsou popsány rozličné aspekty jednotlivcovy mysli, od nejniternější duchovní mysli (slovem ty) do nejzevnějších a venkovních aspektů vědomé mysli, věnující se sledování a vědomému vnímání vlastního fyzického prostředí (slova tobě cizinec, který je v tvých branách). Jakmile je ukončen proces duchovní transformace a sedmý den čili den spočinutí - pravý duchovní a nebeský stav - je ustanoven, žádný z aspektů veškeré mysli nebude déle moci podléhat něčemu, co je vlastní přirozenosti negativního stavu. Toť pravý význam tohoto Přikázání.

„Nebot' v šesti dnech učinil Pán nebe a zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne spočinul...“ Zde je vylíčen proces úplné duchovní transformace sentimentní mysli, chycené do pasti negativního stavu, a jak se osvobodily nejprve duchovní mysl (nebe), pak vnitřní mysl (země), potom zevní mysl (moře) a všechny jejich rozmanité, všeobsáhlé aspekty (a všechno, co je v nich) z otroctví negativního stavu a jejich obrácení do stavu pozitivního. A protože nikdo jiný než Pán - váš Bůh vás nemůže vysvobodit ze smrt'áckého života negativního stavu, je to pouze Pán, kdo je Tvůrcem a Osvoboditelem pozitivního stavu ve všech aspektech vaší mysli a vašeho života. To, že „spočinul sedmého dne“, značí, že dílo této transformace bylo úspěšně dokončeno a jeho výsledky trvale zajištěny.

„Proto požehnal Pán den spočinutí a posvětil jej“ znamená, že výsledky duchovní transformace jsou nebeským stavem, jaký převyšuje všechny jiné stavy. Takový stav se má nadělit každému, kdo završí tento proces se všemi důsledky pozitivního stavu nebes, protože v tomto stavu je věčná přítomnost Pána, vašeho Boha (posvětil jej).

Ve spoluvýznamu současné dávky Nového zjevení toto přikázání znamená, že konečným výsledkem každé duchovní transformace je plné přijetí Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista do vlastního života. Toto přijetí tvoří „den spočinutí“, který nakonec přivede k úplnému spočinutí od jakýchkoli vlivů a aspektů mrtvého života negativního stavu (po vašem odchodu z negativního stavu). To rovněž prorocky naznačuje, že Pán, váš Bůh, nespočinul, dokud neinkorporoval a nevpojil fúzí do Své Přirozenosti lidské fyzické tělo - maso a nestal se Pánem Ježíšem Kristem. To Mu/Ji nyní dovoluje zahajovat proces duchovní transformace u všech, kdo jsou v pasti negativního stavu kdekoliv, na místě, kde se správně nacházejí, požádají-li o to, a vyvést je z práce jejich šesti dnů do sedmého dne pokoje, radosti a štěstí pozitivního stavu - do sabatu a do stavu nejhlubší niternosti.

Z tohoto vyvěrá formulace Čtvrtého duchovního principu:

„ČTVRTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP“

Pamatuj na pravý zdroj svého života a na všechny duchovní principy, vštípené do tvé Nejniternejší duchovní mysli. Udržuj život v rovnováze takovým způsobem, aby se věnovala péče stejně náležitě všem aspektům, úrovním, stupňům a sférám tvého každodenního života a žití. Jsi zodpovědný a vydáš počet za svůj vlastní život a jenom za něj před jeho Absolutním původcem - Pánem Ježíšem Kristem. Je nutno, abys věnoval něco ze své denní doby putování do nitra, při zahrnutí všech aspektů své mysli do tohoto procesu - od Nejniternejší duchovní mysli až k nejzevnější vědomé mysli - a v tom stavu komunikoval a byl ve společenství s Pánem Ježíšem Kristem, Bohem svým, vždy přítomným v tom stavu. Máš uznat ten fakt, že tvá duchovní transformace z kondice mrtvého života negativního stavu do rozpoložení pravého života stavu pozitivního a to, že se staneš mužem/ženou nebes, se může uskutečnit, zpřítomnit a stát realitou jenom díky osobním snahám Pána Ježíše Krista, tvého Boha. Završení tvé duchovní transformace a posléze to, že se stane, mužem/ženou nebes, je požehnáno a posvěceno Pánem Ježíšem Kristem, tvým Bohem.

Od této chvíle tento Čtvrtý duchovní princip nahrazuje Čtvrté přikázání.

Platnost většiny obsahu Čtvrtého duchovního principu - s nějakými budoucími modifikacemi - po skončení tohoto časového cyklu - potrvá i ve všech časových cyklech. Poslední dávka tohoto principu bude znovu formulována a možná zaměněna na konci tohoto časového cyklu.

5. „Cti svého otce i matku, aby tvé dny mohly být dlouho na zemi, kterou ti dává Pán, tvůj Bůh.“

Ctít svého otce i matku značí přiznat a přijmout jako fakt, že každý je vytvořen ze dvou elementů použitých Pánem Ježíšem Kristem, tvým Bohem: Z mužského vytvářejícího

elementu („otec“) a ze ženského vytvářejícího prvku („matka“). To také značí, že esencí života každého je dobrota a láska („matka“) a substancí jeho života je pravda a moudrost („otec“). Jsou sjednoceny v Nejniternější duchovní mysli a jsou klíčem, kterým se otevírá vchod do pozitivního stavu. Pozitivní stav je duchovním manželstvím femininního a maskulinního principu, lásky a moudrosti, dobra a pravdy a pozitivních činů a víry. Ctít je, to jest přijmout je jako integrální část vlastního života, zajišťuje, aby „tvé dny mohly být dlouho na zemi, kterou ti dává Pán, Bůh tvůj“.

„Tvé dny mohly být dlouho“ značí provždy, na věčnost. Termín „dlouho“, když se aplikuje na pozitivní stav, znamená navždycky, navěky. „Na zemi“ značí pozitivní stav na nebesích. Pokud si pamatujete, měly děti Izraele zdědit zemi kananejskou. Duchovní korespondencí „země Kanaan“ je pozitivní stav nebes. „Kterou ti dává Pán, tvůj Bůh“ znamená, že je to Jeho/Její pozitivní stav a že jej dává jako dědictví každému, kdo se nachází ve stavu duchovního manželství, jak bylo shora popsáno.

V konotaci přítomné porce Nového zjevení toto přikázání znamená, že se má ctít Nová přirozenost Pána Ježíše Krista, v níž jsou taky inkorporovány všechny elementy světského otce (Josefa) a světské matky (Marie), jako jediný Zdroj pravého materství a otcovství a Absolutního sjednocení a duchovního manželství všech elementů jsoucna a bytí, včetně prvků, vzatých ze zóny vymístění a planety Nula (po jejich vyčištění od všech zel a nepravd a po jejich zbožštění). Ctít tento fakt zajišťuje, že se jedinec stane navěky dědicem daru Pána Ježíše Krista, Boha svého - věčného života v pozitivním stavu.

Z tohoto faktu plyne formulace Pátého duchovního principu:

„PÁTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP“

Miluj, respektuj a cti Pána Ježíše Krista, svého Boha, v Jeho/Její Nové přirozenosti, jako svého jediného pravého Otce a Matku, kdož je Absolutním sjednocením a Spojením všech elementů jsoucna a bytí a jsoucna a bytí. Přiznej, miluj, respektuj a přijmi svou pravou přirozenost, která se odvozuje z duchovního manželství všech principů ženství a všech principů mužství, lásky a moudrosti, dobra a pravdy, jakožto i pozitivních skutků a víry, včleněných do tebe Pánem Ježíšem Kristem, Bohem tvým, abys se mohl stát věčným dědicem a vlastníkem pozitivního stavu nebes, který ti Pán Ježíš Kristus tvůj Bůh dává svobodně a jednoznačně navždy, na věčnost.

Počínaje touto chvílí zaměňuje Pátý duchovní princip Páté přikázání. Bude platit pro všechny časové cykly.

6. „Nebudeš vraždit !“ Toto přikázání poukazuje na to, že každému byl dán dar života svobodně. Ať činíte cokoli nebo ať jiní dělají co libo, tím, že je to jejich život, ne váš, nemáte právo porušit ten život nijakým způsobem ani za žádnou cenu. V daru života, ve schopnosti každého být svoboděn, činit výběry a měnit se, je přítomnost Pána, vašeho Boha. Dopouštíte-li se násilí proti tomu životu, znásilňujete tu přítomnost (vraždíte ji).

Jinou konotací výrazu „nebudeš vraždit“ je zničení jakékoliv duchovní uvědomělosti v sobě a v jiných. Popírat, že Bůh existuje, že duchovní principy jsou pravými regulátory všech aspektů jakéhokoli druhu života, a přesvědčovat jiné o této falešnosti, znamená duchovně vraždit sama sebe i jiné. Toto je nejhorší typ vraždy. Ve spoluvýznamu této porce Nového zjevení zavraždit někoho znamená přesvědčovat sama sebe i jiné - po té, co se uznalo, že Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti je Jediným Pánem, vaším Bohem Nejvyšším - že tomu tak není a pak odvrhnout a popřít všechny duchovní principy Nového zjevení a Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Dopustit se tohoto značí duchovně vraždit sebe i jiné. Takováto vražda je horší než jakákoliv jiná. Bylo by pro takovou osobu lepší, kdyby nikdy nebyla původně přijala předpisy Nového zjevení.

Z pozice této porce Nového zjevení je formulace Šestého duchovního principu následující:

„ŠESTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP“

Budeš respektovat život a volby každého jedince bez ohledu na to, jaké výběry to jsou. Máš se vyhnout tomu, abys úmyslně a záměrně škodil, ubližoval či používal násilí vzhledem ke komukoliv, sobě či Pánu Ježíši Kristu, tvému Bohu.

Tento Šestý duchovní princip nahrazuje Šesté přikázání. Má platnost pro všechny časové cykly.

7. „Nedopustíš se cizoložství!“ Toto přikázání má v zásadě tři konotace. Jedna se vztahuje na Boha. Uctívat jakéhokoli jiného boha či bohy či osoby či věci raději než Jediného Boha - Stvořitele ustanovuje duchovní cizoložství. Jste-li prodloužením a procesem svého Stvořitele, pak považovat někoho jiného za vlastního Stvořitele je cizoložné; to je vpravdě nevěrou. V tomto ohledu je Stvořitel pojímán jako manžel Svého Stvoření (všech sentientních entit) a Stvoření (všechny sentientní entity) jako Jeho manželka. Proto, považuje-li tato manželka svého milence za někoho jiného, než za svého pravého a zákonného manžela, pak je vinna cizoložstvím.

Jiná konotace se vztahuje k jedincově vlastní přirozenosti. Je jedinečným nositelem jedinečného aspektu života. Je integrálně spojen či je v manželství s tím aspektem. Toužit po jiném, chtít jej a spojit se s jiným aspektem, jaký nemá nic společného s vlastní přirozeností, a proto do ní nepatří, je spáchat cizoložství či být cizoložným. Jedinec se stává nevěrným své vlastní přirozenosti, s níž je ve věčném manželství. Každý je vždy svou vlastní přirozeností. To se nikdy nemůže změnit. Vždyť jeho jedinečná přirozenost je určena jedinečným aspektem života ze Stvořitele. Jedinec je Jeho/Její prodloužením a procesem. Povahou tohoto aspektu je, že tím, že jeho zdroj je absolutní, se nikdy nemůže vyčerpat. Takže jsi s ním navěky manželsky spojen. Toužit po rozdílné přirozenosti nebo chtít ji opustit či potlačit neboli zatlačit a na místo toho hrát nebo vzít na sebe odlišnou roli či přirozenost či totožnost, znamená spáchat cizoložství proti své vlastní přirozenosti.

Třetí spousoznačení tohoto pojmu se vztahuje na styk s jinými lidmi, zvláště pak s osobami opačného pohlaví. Jakýkoliv styk s kýmkoliv za jiným účelem, než pro

vzájemné dobrodiní, sdílení, vzájemnou výměnu, reciprocitu, radost, útěšnost a dobro pro všechny, je cizoložný. Toto je zvláště pravda, je-li takový styk z nízkých, sobeckých důvodů, s nekalými záměry a motivy, bez jakéhokoli ohledu a respektu pro potřeby a přirozenost jiných osob. V tomto případě se porušují všechny duchovní principy vztahovosti. Takové porušení vytváří samo sebou pravý cizoložný vztah.

Toto pojmání je platné také v konotaci této porce Nového zjevení s jednou modifikací: Tato modifikace se týká Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Jak si pamatujete z kapitoly druhé této knihy, bylo tam uvedeno, že každý, kdo po přečtení těchto slov bude dále pokračovat s uctíváním jiného Boha, pod jiným jménem než jménem Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti, a kdo odmítne a popře principy Nového zjevení a namísto toho bude dál lpět na starém a tradičním modu uctívání Boha, páše duchovní cizoložství.

Ze shora uvedeného údaje následuje Sedmý duchovní princip:

„SEDMÝ DUCHOVNÍ PRINCIP“

Máš uctívat pouze Pána Ježíše Krista - svého Boha v Jeho/Její pravé Nové přirozenosti. Máš být navěky věrný a loajální Jeho/Její Přirozenosti i své vlastní přirozenosti. Máš mít vztah se všemi jinými jedinci jenom z pozice své vlastní jedinečné přirozenosti a jen s pozitivním a dobrým úmyslem a s dobrou motivací, jakožto i pro správné důvody, kvůli všem duchovním principům takových vztahů.

Tento Sedmý duchovní princip nahrazuje Sedmé přikázání. Obsah tohoto principu bude platit pro všechny časové cykly.

8. „Nebudeš krást!“ Toto Přikázání má dvě konotace. Jedna se vztahuje k duchovnímu principu, podle něhož vše v jsoucnu a bytí patří Pánu Bohu tvému, nyní Pánu Ježíši Kristu, tvému Bohu. Prohlašovat, že tomu tak není, a trvat na tom, že vše, co máš, je tvoje, znamená krást to právoplatnému majiteli. Veškeré Stvoření patří Stvořiteli. On/ona je oprávněný majitel Stvoření. Proto činit si nárok na cokoli ve Stvoření jako na své vlastnictví, přivlastňovat si to bez dovolení Stvořitele a bez uznání jeho pravého Zdroje a Vlastníka znamená být zlodějem a loupežníkem.

Jiná konotace se týká faktu, že každý jedinec má právo vlastnit svou vlastní individualitu a všechny k ní připojené statky a ingredience ve všech jejich aspektech, včetně aspektů fyzických a přírodních. Že toto vlastnictví bylo jedinci přiděleno Stvořitelem. Násilně si přivlastňovat něco, co patří jiným, v každém ohledu, jakýmikoli prostředky a způsoby - znamená být zlodějem a lupičem. To také znamená být v negativním stavu.

V konotaci této porce Nového zjevení shora uvedená definice zůstává platná s jedním důležitým dodatkem, že každý, kdo popírá Novou přirozenost Pána Ježíše Krista i to, že pouze On/Ona je jediným Bohem Nerozdílným, je zloděj a lupič vůči tomuto faktu. Jelikož není jiného Boha ve jsoucnu a bytí, vše ve Stvoření stejně jako v zóně vymístění i na planetě Nula patří Pánu Ježíši Kristu. On/Ona je ted' - po nabytí Nové

přirozenosti - jediným pravým majitelem všeho ve jsoucnu a bytí, včetně veškeré zóny vymístění i planety Nula. Každý, kdo si nárokuje vlastnictví jakékoliv z těchto oblastí, jakýchkoliv stavů, kondicí, procesů a čehokoliv, co tam máte, krade Pánu Ježíši Kristu, stává se tak zlodějem a lupičem.

Z tohoto vyplývá formulace Osmého duchovního principu:

„OSMÝ DUCHOVNÍ PRINCIP“

Máš uznat a přijmout fakt, že Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh je jediným oprávněným majitelem všech a všeho ve jsoucnu a bytí bez výjimek a výhrad. Máš respektovat své vlastní právo a svoji výsadu být majitelem vlastní individuality, jakož i právo jiných jedinců vlastnit své individuality a vše, co k nim náleží v jakémkoliv smyslu a jejich aspektu, aniž by sis kdy přivlastnil, co ti nepatří a co není součástí tvého vlastního majetku.

Opět: Tento Osmý duchovní princip nahrazuje Osmé přikázání, jsa platný pro všechny časové cykly.

9. „Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví!“ Toto přikázání má také dvě konotace. Jedna se vztahuje na Pána, Boha vašeho. Označuje to, že nikdy nemáte myslet, cítit nebo říkat cokoli o Bohu, co není pravdou a co není integrálním stavem Jeho/Její Přirozenosti. Tak, na příklad, tvrdit, že Bůh osobně trestá lidi nebo je zatracuje do pekel atd., znamená vydávat křivé svědectví proti Bohu. Jelikož je Absolutním pánem a Vládcem nade vším, je i vašim nejzazším bližním. Svědčit o Jeho/Její Přirozenosti způsobem neslučitelným s tou Přirozeností nebo připisovat Bohu skutky, chování, postoje, charakteristiky či rysy, jaké nejsou z Jeho/Její Přirozenosti a které On/Ona není s to činit, je vydávání křivého svědectví proti vašemu bližnímu číslo Jedna.

Druhá spoluvýznačnost tohoto přikázání se vztahuje k vlastní přirozenosti a k tomu, jak se vnímá přirozenost jiných. V této konotaci je vlastní přirozenost také bližním, jak je i každá jiná sentientní entita bližním. Myslet, cítit, říkat či prohlašovat o sobě a také o jiných něco, co není tak či co není podle přirozenosti vlastní i jiných; neboli připisovat sobě nebo ostatním skutky, city, pocity, myšlenky, úmysly, chování a postoje, jaké nikdy ani nevstoupily jemu či někomu druhému na mysl, je vydávání křivého svědectví proti sobě i jiným.

V konotaci této dávky Nového zjevení je obsah tohoto přikázání plně platný s jedním důležitým dodatkem, že prohlašovat, myslet, cítit či říkat, že Pán Ježíš Kristus není jediné Jedním Bohem Nerozdílným a že do úplnosti Své Přirozenosti nezhybridizoval, nevpojil a nezahrnul Své lidské tělo - maso nebo že není jediným Spasitelem, Mistrem a Vládcem všech a všeho včetně zóny vymístění a planety Nula, je vydávat křivé svědectví proti Němu/Ní jako vašemu nejzazšímu bližnímu. Proto, v tomto ohledu, je formulace Devátého duchovního principu následující:

„DEVÁTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP“

Máš myslet, cítit, říkat a prohlašovat o Pánu Ježíši Kristu Bohu svém, jakož i o jiných a o sobě jen to, co je pravdivé, správné a náležité, aniž bys co k tomu dodával, to překrucoval, znetvořoval a falšoval či aniž bys popíral cokoli, co k tomu patří. Všichni jsou tví bližní, avšak Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh je tvým nejzazším bližním.

Počínaje tímto okamžikem Devátý princip nahrazuje Deváté přikázání. Jeho platnost bude zachována po všechny časové cykly s patřičným periodickým přehodnocením, zvláště před začátkem každého nového časového cyklu.

10. „Nebudeš dychtit po domě bližního svého, nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“ Jedna konotace se týká Stvořitele jako Absolutního bližního. Jiná se vztahuje na každého jedince. Podle první souznačnosti se nemá nikdy žádat, chtít či nevýslovně toužit být Bohem, mít Jeho/Její moc (dům bližního); mít Jeho/Její Přirozenost a Jeho/Její Mysl (žena bližního); Jeho/Její Absolutní atributy (otroci a otrokyně); Jeho/Její Absolutní sílu (býk); Jeho/Její Absolutní determinaci (osel) či jakékoliv jiné rysy, kondice, stavy či cokoli, co má čistě Božskou přirozenost. V tomto ohledu naznačuje toto přikázání, že nikdy nemůžeš být Bohem, nejsi Bůh, neboť jsa stvořen, nemůžeš být nikdy absolutní, nýbrž jen relativní vůči tomu absolutnímu.

Z tohoto významu se odvozuje druhá konotace tohoto přikázání: Má se uznat a přijmout fakt, že nikdo není Bohem ani nikdy nemožno dosáhnout Absolutní úrovně Boha, protože Bůh vždy bude přesahovat jakoukoliv úroveň, kondici, jakýkoliv stav či cokoli, co možno dosáhnout. Proto má být každý povděčný, vděčně a spokojeně oceňovat, čím kdo je a co má, přijímaje vlastní přirozenost a všechny statky, které jsou k ní připojeny v jakékoliv formě i kondici, přijímaje ohraničenost své relativní přirozenosti, aniž by kdy záviděl přirozenost jiných jedinců a jejich statky, aniž by chtěl mít, co jiní mají, nebo chtěl být tím, čím a kým jsou.

Ze stanoviska této porce Nového zjevení zůstává obsah tohoto přikázání plně platný a aplikovatelný v přítomné době s jedním důležitým dodatkem: Nebude se vášnivě přát, žádat a toužit být Absolutní inkorporací a Integrací všech elementů Stvoření, zóny vymístění a planety Nula, jako je Pán Ježíš Kristus.

Jiný aspekt tohoto přikázání nabádá vyhnout se tomu, aby se všechny snahy vlastního života věnovaly na intenzivní přání a vášnivé požadování věcí a statků, jaké mají jiní lidé, za účelem soutěžení a předhánění se v tom, jak ukázat stejné, ba ještě lepší věci. Takový druh postoje okrádá o všechny důležité životní energie. Tyto energie, které byly dány každému Pánem Ježíšem Kristem, se mají věnovat na vyvíjení a uskutečnění vlastních zdrojů na všech úrovních vlastní mysli, a ne na mrhání pro tak bláhová toužení. Mrháte-li své energie tímto způsobem, pak se „vedete do postavení zlého a lenivého služebníka, uvrženého do tmy zevnější,“ jak bylo vylíčeno v podobenství Ježíše Krista o talentech (což bylo dříve popsáno). Z tohoto pojetí vyplývá formulace Desátého duchovního principu, jenž zní takto:

„DESÁTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP“

Máš uznat a přijmout ve vši pokoře a poníženosti a skromnosti fakt, že nejsi Pánem Ježíšem Kristem, tvým Bohem, kdo je absolutní a jediný, kdo absolutně JEST. Nikdy nemůžeš být Bohem či mít moc Pána Ježíše Krista, svého Boha. Máš být povděčen za to, přijímat to, cenit si toho a být spokojen s tím, co a kdo jsi a jak mnoho či málo čeho máš. Máš respektovat se vši láskou a moudrostí jedinečná individua a potřeby všech jiných, kteří mají rozdílnou přirozenost, rozdílná pověření, odlišnou roli a odlišný osud a podle toho vlastní jim rozličné dary, talenty, schopnosti, nástroje a statky než jsou tvé vlastní; aniž by sis kdy přál, toužil a chtěl to, co jim právem náleží. Než abys soutěžil se všemi ve snaze být tím, čím jsou oni, nebo měl, co oni mají, či utrácel svou energii na shromažďování všemožných statků, máš spolupracovat s jinými, podporovat je, být jim nápomocen, jak je třeba, kdy je třeba a je-li vůbec třeba. A máš být takovým v zájmu principu, aniž bys očekával něco na oplátku.

Nuže tento Desátý duchovní princip nahrazuje Desáté přikázání. S budoucími modifikacemi bude platit pro všechny časové cykly. Otázka budoucí modifikace, změny, redefinování a záměny jakéhokoliv z těchto desíti duchovních principů se vztahuje na dobu, kdy negativní stav již nebude mít žádný význam, protože jej více nebude. V té době se potřeba revize stane zřejmou.

Jelikož Desatero přikázání, jež obsahovalo hluboký duchovní vnitřní význam, bylo nahrazeno Desaterem duchovních principů, existují některá důležitá a závažná tajemství těchto nových principů. Tato se budou formulovat v příští kapitole. Na závěr této kapitoly byl bys, Petře, tak hodný a shrnul Desatero duchovních principů v jednu ucelenou souslednost tak, aby případný čtenář viděl lépe, oč jde ? Díky.

DESATERO DUCHOVNÍCH PRINCIPŮ

PRVNÍ DUCHOVNÍ PRINCIP

Já jsem Pán Ježíš Kristus, tvůj Bůh v povšečnosti Lidského Božství i Božského lidství, kdo je tvůj Spasitel z negativního stavu a všech jeho zel a nepravd a kdo je jedině Tím majícím absolutní moc a absolutní schopnost tě vyvést ze zóny vymístění, z planety Nula a ze stavu otroctví do podmínek pozitivního stavu svobody, nezávislosti, lásky a moudrosti. Budeš mít osobní, soukromý a intimní vztah jenom se Mnou, kdy Mne upozorníš na všechny své životní záležitosti, a nebudeš vzývat žádné jiné prostředníky či bohy pod žádnými jinými jmény.

DRUHÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Je pouze jedna skutečnost v jsoucnu a bytí - skutečnost pozitivního stavu. Pozitivní stav je Absolutní přirozeností Pána Ježíše Krista - tvého Boha, kdož neustále vyzařuje tento stav do Svého Stvoření. Pan Ježíš Kristus - tvůj Bůh, jsa absolutní, ačkoliv je vždy přítomen ve Svém Stvoření, přesahuje však Své Stvoření ve všech ohledech a je víc než samotný pozitivní stav. Proto nic povahy pozitivní nemůže být odvozeno ze žádné části Stvoření, v žádné jeho formě, v žádném aspektu, ze žádné úrovně, žádného stupně, nýbrž pouze z Pána Ježíše Krista, který je víc než všechny ty části dohromady. Dopouštět se takového odvozování z jakékoliv části samého Stvoření je škodlivé a zraňující pro každého, kdo přijme tuto derivaci a ztotožní se s ní. Neseš následky takové separace a substituce, jakožto neseš i pozitivní následky jako výsledek svého poznání, přijetí a tvé identifikace skutečnosti, že jediným zdrojem pozitivního stavu a veškerého života je Pán Ježíš Kristus, který převyšuje všechny a všechno včetně Svého Stvoření.

Máš uctívat přímo pouze Pána Ježíše Krista a vyhýbat se ohavnosti uctívání produktů Jeho/Jejích tvůrčích snah. Výtvořky takových snah se nikdy nemohou zaměnit za jejich Výrobce. Neboť já, Pán Ježíš Kristus, JSEM absolutně spravedlivý a milující Bůh, který ohraničuje existenci negativního stavu těch, kdo si učinili takové výtvořky zdrojem svých životů, jenom na jeden časový cyklus, ale který poskytuje a dává všemožnou slast a radost Své Přirozenosti a pozitivního stavu navěky těm, kdo opětují Moji lásku a žijí v souladu s Mými duchovními principy.

TŘETÍ DUCHOVNÍ PRINCIP

Jméno Boha je Pán Ježíš Kristus. Užívat tohoto Jména Božího v jakémkoliv jiném významu či užívat je jako prostředku pro manipulaci, užití, využití či zneužití jiných nebo užívat je s nízkou, neduchovní motivací a úmysly, znamená vyloučit se ze členství pozitivního stavu. Následkem takového vyloučení je ochuzení o vše, co je vlastní povaze pozitivního stavu.

ČTVRTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Pamatuj na pravý zdroj svého života a na všechny duchovní principy, vštípené do tvé Nejniternější duchovní mysli. Udržuj život v rovnováze takovým způsobem, aby se věnovala péče stejně náležitě všem aspektům, úrovním, stupňům a sférám tvého každodenního života a žití. Jsi zodpovědný a vydáš počet za svůj vlastní život a jenom za něj před jeho Absolutním původcem - Pánem Ježíšem Kristem. Je nutno, abys věnoval něco ze své denní doby putování do nitra, při zahrnutí všech aspektů své mysli do toho procesu - od Nejniternější duchovní mysli až k nejzevnější vědomé mysli - a v tom stavu komunikoval a byl ve společenství s Pánem Ježíšem Kristem, Bohem svým, vždy přítomným v tom stavu. Máš uznat ten fakt, že tvá duchovní transformace z kondice mrtvého života negativního stavu do rozpoložení pravého života stavu pozitivního a to, že se staneš mužem/ženou nebes, se může uskutečnit, zpřítomnit a stát realitou jenom díky osobním snahám Pána Ježíše Krista, tvého Boha. Završení tvé duchovní transformace a posléze to, že se staneš mužem/ženou nebes, je požehnáno a posvěceno Pánem Ježíšem Kristem, tvým Bohem.

PÁTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Miluj, respektuj a cti Pána Ježíše Krista - svého Boha, v Jeho/Její Nové přirozenosti, jako svého jediného pravého Otce a Matku, kdož je Absolutním sjednocením a Spojením všech elementů jsoucna a bytí a jsoucna a bytí. Přiznej, miluj, respektuj a přijmi svou pravou přirozenost, která se odvozuje z duchovního manželství všech principů ženství a všech principů mužství, lásky a moudrosti, dobra a pravdy, jakožto i pozitivních skutků a víry, včleněných do tebe Pánem Ježíšem Kristem, Bohem tvým, aby ses mohl stát věčným dědicem a vlastníkem pozitivního stavu nebes, který ti Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh, dává svobodně a jednoznačně navždy, na věčnost.

ŠESTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Budeš respektovat život a volby každého jedince bez ohledu na to, jaké výběry to jsou. Máš se vyhnout tomu, abys úmyslně a záměrně škodil, ubližoval či používal násilí vzhledem ke komukoliv, sobě či Pánu Ježíši Kristu, tvému Bohu.

SEDMÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Máš uctívat pouze Pána Ježíše Krista - svého Boha v Jeho/Její pravé Nové přirozenosti. Máš být navěky věrný a loajální Jeho/Její přirozenosti i své vlastní přirozenosti. Máš mít vztah se všemi jinými jedinci jenom z pozice své vlastní jedinečné přirozenosti a jen s pozitivním a dobrým úmyslem a s dobrou motivací, jakožto i pro správné důvody, kvůli všem duchovním principům takových vztahů.

OSMÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Máš uznat a přijmout fakt, že Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh je jediným oprávněným majitelem všech a všeho ve jsoucnu a bytí bez výjimek a výhrad. Máš respektovat své vlastní právo a svoji výsadu být majitelem vlastní individuality, jakož i právo jiných jedinců vlastnit své individuality a vše, co k nim náleží v jakémkoliv smyslu a jejich aspektu, aniž bys si kdy přivlastnil, co ti nepatří a co není součástí tvého vlastního majetku.

DEVÁTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Máš myslet, cítit, říkat a prohlašovat o Pánu Ježíši Kristu, Bohu svém, jakož i o jiných a o sobě jen to, co je pravdivé, správné a náležité, aniž bys co k tomu dodával, to překrucoval, znetvořoval a falšoval či aniž bys popíral cokoli, co k tomu patří. Všichni jsou tví bližní, avšak Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh je tvým nejzazším bližním.

DESÁTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Máš uznat a přijmout ve vší pokoře a poníženosti a skromnosti fakt, že nejsi Pánem Ježíšem Kristem, tvým Bohem, kdo je absolutní a jediný, kdo absolutně JEST. Nikdy nemůžeš být Bohem či mít moc Pána Ježíše Krista, svého Boha. Máš být povděčen za to, přijímat to, cenit si toho a být spokojen s tím, co a kdo jsi a jak mnoho či málo čeho máš. Máš respektovat se vší láskou a moudrostí jedinečná

individua a potřeby všech jiných, kteří mají rozdílnou přirozenost, rozdílná pověření, odlišnou roli a odlišný osud a podle toho vlastní jim rozličné dary, talenty, schopnosti, nástroje a statky, než jsou tvé vlastní; aniž by sis kdy přál, toužil a chtěl to, co jim právem náleží. Než abys soutěžil se všemi ve snaze být tím, čím jsou oni, nebo měl, co oni mají, či utrácel svou energii na shromažďování všemožných statků, máš spolupracovat s jinými, podporovat je, být jim nápomocen, jak je třeba, kdy je třeba a je-li vůbec třeba. A máš být takovým v zájmu principu, aniž bys očekával něco na oplátku.

„Má-li kdo uši k slyšení, necht' slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole. Ten/ta, co dodržuje tyto duchovní principy kvůli nim samým, zdědí všechny věci, jež jsou k dispozici v pozitivním stavu nebes.“